

ANY 1917

Núm. 11

Margot

10 centims

Dibuix d'en Mihli

El Doctor.—Trobo que estè bastant fort per la seva edat.

La Senyora.—Per la seva sí, senyor doctor, per la meua no ho està.

IRIS-PARK

Valencia, 179

DISSABTES
Balls extraordinaris

DIUMENGES i
FESTES

Tarda i nit
ELEGANTS BALLS
Grandlós Programa de
BALLS MODERNS

SALÓ JAPONÉS

Rambla Canaletes, 7 **AL PETIT**

- Telefon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius i Sopars — Fox-trot

*Bons ballaires: sols la gent de gust
va al Japonés*

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

COBERTS 5 PTES.

ORQUESTRA VERDURA

Restaurant EXCELSIOR

ambla del Centre, 34

Telefon 4143

Tots els dies, aperitiu
et soupers-tango, pre-
nent part:

Isabel Moreno

Manfredi

Mlle Blanchette

Malatzoff, etc.

Restaurant de primer
ordre

Lloc preferit pel públic
elegant

EDEN CONCERT

Assalt, 12

Telefon, 3332

TOTS ELS DIES, TARDA I NIT

* GALATEA *

Nova a Barcelona

Les Papillons

Lily Tresor

Chisperita

Gloria Nardi

Floriana

Napolitana

i altres 40 belles artistes

A Barcelona no hi ha cap persona
de gust que no frequenti l'EDEN.

Empresa
Bohemia

TEATRE ELDORADO

Gran éxit de la genial cançonetista **RAQUEL MELLER**
Succés de la pel·lícula **MADAME TALLIEN** sublim creació de
LIDA BORELLI

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :: Pel·lícules exclusives

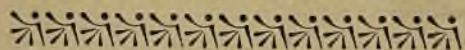
TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit

La Criolla

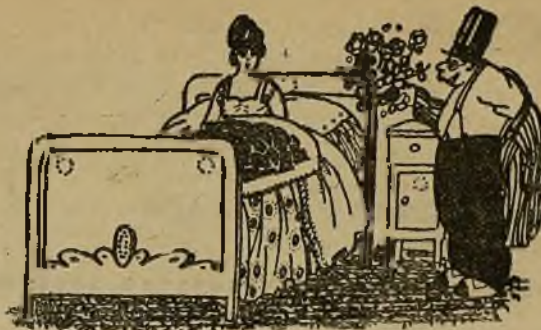

Lliçons de balls moderns

Primera a Barcelona

Aribau 35, café i Concell de Cent, 263

—Ja es fort aquest llibre?

—Calcula que hi ha

dormit en Muley-Hafid i en Jhonson

“LAS ONCE PUERTAS”

Ronda de Sant Pau 56 i Cera, 44

Llits per a matrimonis ben i mal vinguts-Cadires per a assegures-Armaries il·lunatics-Taules per a dinar, sopar i esmorzar-Matalassos per a matrimonis de llana, quadres pintats al oli, Somiers sense orquestra, coxins llana, ploma, miraguano, Lavabos, Tocadors (no de guitarra) Tamborets, Bufets, Trinchantes, Silleries i mil milions de pessets més, Portlers per a montar pisets al districte sis... i als altres
Entra per la porta que vulguin

DUMENGES I FESTES, TARDANIT, BALL DESOCIETAT

Balls esportants i castigos en el jardí d'Hivern

RONDA DE SANT ANTONI, 62 I 64

VENUS SPORT PALACE-BALL

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12

«Café Rio de la Plata»

Cabaret a l'estil dels de París - Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit - Les nou hores de “grimegia” nocturna-Alegria, tango i tocologia - Si voleu pasar cinc minuts fora del món, visiteu el típic **CABARET DU TANGO**

Telèfon, 1195

Fàbrica de llibres ratllats i papereria

FRANCESC SALELLAS

Corts Catalanes, 644

: Telefon, 3514 :

Barcelona

TABARIN MORITZ

APERITIU I SOPARS TANGO tardes i nits

Están preparats 10 succulents ressopons amb ballaruga i galzera, Tzlgans Corella, Salons

independents, Carta variada

Gran èxit de la sensacional parella de ball

SEPÚLVEDA, 22 i MONTANER, 214

Telèfon 2044

GRAN IMPERIO

RONDA DE SANT PAU, 34, 36

Telefon. 4584

CAFE-RESTAURANT

GRANDIÓS I ELEGANT BALL

TOTES LES TARDES I NITS

**CONSUMACIONS SERVIDES PER
18.000 ELEGANTS CAMBRERAS
TOTES SENSE NOVIO**

BARCELONA, 24 de Febrer de 1917

REDACCIÓ: Taberna «La Catedral». Lleona 14, de 7 a 8 1/2 tarda.
Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admció: Concell de Gent, 317, 1.ª

PREUS DE SOTSCRIPCIO

Espanya: trimestre. Ptes. 2

Estranger: Està massa malament, per ara.

La responsabilitat dels treballs a càrreg dels autors.—No's retornen els originals.

Margot
10 centims

L'enterro de la sardina! Havèu vist una festa en la que la gent rigui més i escandalisi més? I havèu vist una festa més trista?

L'enterro de la sardina! Si jo fós En Carner li faria uns versos. Pobra sardina! Ha viscut tot un any engrescada i engrescadora, picant d'aquí, picant d'allà, malmeten-ho tot, portant l'alegria a tot arreu i deixant-hi després l'anyorança: perquè una de les coses que s'anyoren més i que ha costat més llagrimas a la humanitat *doliente* és la sardina. Ha viscut tot un any, pobreta! fent la felicitat de tot-hom i tot-hom li ha faltat al respecte, fins a arribar an aquest tristíssim dimecres de

cendra, divendres sant del seu calvari, per a morir entre la riota de la multitud que menja xurros i els suca amb cassalla i els paeix amb música de pianos de manubri.

L'enterro de la sardina! Això és més trist que matar un pare. Això seria per què nosaltres les dones ens declaraessim en vaga, si no fós que la sardina, inmarcessible i gloriosa ressucita l'endemà mateix, o sigui el dijous—i veus aquí la setmana dels tres dijous, perquè aquest de la resurrecció val per a tres,—més viva i xiroia que mai.

El de Sans, per a fer les paus, m'ha dut a enterrar la sardina a Montjuic, el lloc clàssic d'aquesta mena d'enterraments.

Per aquells carrers on hi viuen cupletistes, i *mamàs* de cupletistes, i algun *croupier*, i algún empleat municipal i altra gent dolenta, pujava una professó de gent que, com qu'era dia de fer broma, en feia, i potser ne feia un grà massa. Dones grasses i suades amb cistells de menjar, homes suats, ja no tant grassos, — perquè s'han tirat a la mala vida i això no engreixa a ningú, — amb bôtes, criatures mocoses i cridaneres que prometen ser tant bestioles com els llurs pares. I més gent. I més coves. I més faldilles estranyes. I més crits. I més cançons. I alguna torrada per a amaniment. I al ser a dalt a Montjuich, paissatge. Un paissatge amb esclofolles de cacauets, amb pells de taronja, amb ossos de costella, amb manubris, gent que balla, gent que no balla.

I barraques. I a dins de les barraques més gent i per tot arreu la sardina que s'enterra. Es la vida. Ja ressucitarà.

LA ROBA ESTESA

Historia sense figures

En una galeria blanca, cada setmana voleien al vent unes pessets de roba.

PRIMER CAPITOL

Una camisa vella; vella, surgida i apedaçada; sempre curiosament neta, blanca, blanca; unes mitges de fil amb el taló adobat, perduda la color, grises d'ala de mosca de tant velles.

Una camisoleta petita amb fístó diminut; una camisoleta iguocent, escotada i de maniga curta... tota feminitat preliminar; més mitjetes de cotó; negres, primes i llargues. Unes calces de noia, honestes i senzilles. Sense flocs, sense llaços...

SEGON CAPITOL

La mateixa camisa vella, més surgida. Les mateixes mitges amb el taló més surgit i més descolorides.

La mateixa camisola de fístó. De sobte; les mitges han adquirit proporcions extraordinàries. Son amples i altes les mitges are. Donen idea de plenitud... Son amples. Les calces son igual, un xic més grosses però conserven la mateixa senzillesa.

TERCER CAPITOL

La camisa vella es encare més vella i les mitges també. Les mitges ja no tenen color.

La camisola de fístó; té are uns calats a la vora del escot. Uns calats per a passar una cinta. Però les mitges son iguals i les calces també.

QUART CAPITOL

Pobre camisa vella i pobre mitges! Quina tristesa fan al costat de l'alegria i joventut de la roba que'ls hi fa companyia!

Què té aquesta roba are de cosa esclatant i vigorosa? Quina força té misteriosa el color blanc; brillan al sol, de la camisa elegant, are? Ah; ja sé; son les mitges, sí... les mitges s'han transformat. Son de seda! Quines mitges més esplèndides! I les calces... No hi són!!...

CAPITOL QUINT

Al filferro de la galeria ha aparegut una bata. Una magnífica bata blanca; amb uns volants airosos.

I la camisa vella; vella i les mitges velles han quedat arreconades...

CAPITOL SISÈ

Una camisa per a enmidonar, uns calçotets, ridícols d'adroguer mudat, uns mitjons i uns mocadors de mocà amb inicials d'enlace.

La bata blanca, una camisa airosa i enflocada i unes mitges de seda, de color de bisbe...

La camisa vella i les mitges velles hi son a un costat totes avergonyides...

—I si un dia la dona del teu fulano s'en entera?
—Li enviaré al meu marit.

CAPITOL SETÈ

Un any, dos anys igual. La roba estesa es coneix massa i ja hi està amb fastic posada amb aquell ordre. La camisa enflocada voleia al vent amb ansies de volar i les mitges de seda estan totes risoses.

CAPITOL VUITÈ

Entre setmana ha aparegut en el fil un mocador elegant d'home pàlit. Hi ha sigut molt poc.

Després, la mateixa roba de sempre. La camisa de flocs es més bonica.

CAPITOL NOVE

Una camisa d'adroguer, ridícola, uns mitjons vulgars... i a uu recó la camisa vella, vella i les mitges que casi no s'aguanten.

Ont son la camisa de flocs i les mitges de seda? Potsè han caigut a baix?

CAPITOL DEU

La camisa vella, vella i les mitges arrugades... Rès més.

CAPITOL ONZE

La camisa vella, vella i les mitges tan velles...

CAPITOL DOTZE

Les mitges velles han caigut. La camisa vella s'aguanta per un fil...

...Avui que fa vent rufol la camisola vella ha voleiat enlaire, qui sab ont!..

Are al filferro de la galeria hi ha una falsia que xiscla. Plou. Al llarg del fil unes gotes de pluja hi tremolen com un anfilall de llàgrimes.

EPILEG

Aquella ximple que tenia un senyor que li passaba 80 duros, és va deixar convencer per un pinta que li va deixar al cap d'un mes. Are canta això del *agua que no has de beber* a un *Music-Hall*. Guanya tres pessetes i li va sortir una granisada a l'esquena.

Bonni soit qui mal y pense

Plovía. I aquestes plujes d'aquest febrer porten més *quia* de lo que sembla: són, com diria un poeta *poilu, l'avant-garde du printemps*; de manera qu'amb elles ha arribat un seguit de frisanques, que'l qui més i el qui menys comença a desitjar més qu'en qualsevol època de l'any, el vehinatge i l'intimitat femenins com més íntims i més femenins mellor. Doncs, era un d'aquests vespres; *era de noche y sin embargo llovía*, com diu la clàssica frasse atribuïda an En Coria. Què faré? Què no faré? Aont aniré? Aont deixaré d'anar?.. Ai, aquesta MARGOT dels meus pecats i aquesta Choupette de les meves virtuts, que desde que la vaig conèixer (i no en el sentit *bíblic* de la paraula), en *traïge* d'Eva no me la puc treure del cap!..

— Bahl deixam anar a visitar aqueixes dugues bones senyores—em vaig dir, a les que no havia tingut el gust de veure desde aquella célebre *soirée* del ball d'apatxes i de les iloristes revingudes. I vaig encaminar-me cap a casa de la MARGOT. Veïam si avui el *desit* em reservará alguna altra sorpresa; pensava; perquè a mí em succeïen les coses aixís quan menys les espero; per xò m'hi perdut tan bones ocasions, per què se m'han presentat quan no hi estava preparat i no me les esperava. I amb aquella secreta emoció de quan un va a visitar a una dona que li agrada i que, si fins els més *corridos* la senten, calculin com la dec sentir jo, que de *corrido* no'n tinc res; vaig trucar a la porta de la casa de les meves amigues. M'obre la minyona, una minyona d'allò més *salau* que parla varies llengües amb major o menor incorrecció, i altra vegada vaig per entrar a les habitacions particulars. Però, en el moment en què anava a empenyer la porta,—Fíllets de Deu!—vaig dir-me — ja hi tornem a ser. — Se sentia cruixir el *sommier* enraonaments ofegats; rialles i sospirs de la MARGOT i de Choupette...— Aqueixa sí qu'és bona!— vaig exclamar. Jo, amb aqueixes qüestions de *feminitat* tinc les meves idees; i crec allò que diu En Sunyer, que tot el temps en què un fa *la cour* a una dona, és un temps passat lo més agradablement possible. Are, un cop la senyora ja no té un *no* i espera i fins exigeix la *consumació del sacrifici*, aleshores; pot ser per esperit de contradicció, allò ja és un sacrifici de debò; recorda'l moment en què al restaurant s'ha de pagar el compte; i; com que sempre hi seguit el sistema de contrariar a les dones, — que els recomano, — *basta* qu'elles vulguin una cosa per què jo no la vulgui. I per a mantenir-me en les meves decisions hi hagut d'apel·lar a voltes a veritables estratagemes. Me recordo qu'una vegada vaig eludir un d'aquests *pagos* amb una amiga meva molt morena i molt simpática, fent veure que'm feien por les coses massa negres... Això li va fer tanta gràcia que li vingué una *passió* de riure, que'm va costar Poblet i Santes Creus el retornar-la. No més de dugues mane-

res em poden les dones fer desistir d'aquesta decissió d'eludir certs *compromisos*: dihent-me una frasse fransesa que té'l dó de tocar-me l'amor propi i manifestant massa íntimat elles amb elles. Quan, en certs moments, una senyora m'ha dit: — *Mais, alors, tu n'es pas un home, tu es une omelette...* — Aleshores no hi ha hagut més remei, li he demostrat de la manera més precisa que jo no tenia res que veure amb les truites. Jo crec qu'algunes ja saben aquest punt meu vulnerable; i s'ho diuen, perquè aquesta frasse l'hi haguda de *refutar* varies vegades. — Are calculin per altre part l'efecte que'm va fer l'imaginar-me qu'entre MARGOT i Choupette se tractava encare de quelcòm relacionat amb aquell plat *gastro-nòmic*. — Per aqueixa no hi passo! — vaig dir i vaig empenyer la porta violentment...

Exclamacions, rialles, confusió... i dugues siluetes femenines que, en una revolada, s'asseien; una en una otomana i l'altre al rebord del llit.

— *Mesdames...*—vaig dir jo, — *je vous demande encore pardon...*

— *O... cher Monsieur, comment allez-vous?*—respongué Choupette, més maca que mai i allargant-me la ma.

La MARGOT, després d'una pausa, me va dir *à brûle pourpoint*:

— Ja conec que penses mal i t'ho prohibeixo en absolut. Et quedés a sopar amb nosaltres, però amb la condició de què no has de fer judicis temeraris.

— *O no, Monsieur*—afegí Choupette;—*asseyez-vous là, près de moi et racontez-moi des choses...*

I em signava un llòc en la otomana al costat seu. Jo me les mirava, sense saber si creure-me-les o no...

— Vaja; seu, home; seu, — digué MARGOT; i agafant-me pel braç me feu seure entre mig d'elles dugues.

Jo, amb un cert posat de resignació vaig recordar-me del vers tan filosòfic:

No analices, Octavio, no analices...

I, suspirant, mig en broma i mig en serio, vaig posar-me a contemplar fit a fit a Mlle. Choupette.

— *Ne me regardez pas comme ça*, — digué ella tapant-me els ulls amb la ma.

I, aleshores, apartant la seva ma lleugerament, li vaig passar el braç per la cintura i, sense saber còm, mos llavis se varen trobar demunt son rostre.

No cal dir-los que'l sopar fou exquisit i que cada dia m'agrada més l'amiga de la MARGOT.

..Y *sin embargo llovía*.

INCÒGNIT

La història d'una ingenua o el retorn a la Natura.

Les Montanyes de Vallvidrera, la burgesa, han sigut consagrades pel sacrifici d'una Verge. En elles ha sonat altre volta la siringa de Pan i els faunes i les ninfes han retornat a nova vida. Una Verge que no podia continuar per més temps la seva vida de somnis imprecisos i de nits tormentoses; decidí fa pocs dies entrar en el món de l'amor i sapiguient tota la transcendència del seu dó; no volgué per temple dels seus sacrificis una sala humil de cà'n Prim, ni un reservat de càl Joan, ni tampoc una cambra mesocràtica de la *Casita blanca*, ni un quarto modern i ostentós de 12'50 al Xalet. Ella, volgué ofrenar-se en plena natura, i cercà un bosc de Primavera una matinada. Sobre la molça humida, sota el brancatge eternalment vert de les pinedes, el fet se consumà; i ella'n restà encantada.. D'aleshores ensà no fa més que cantar les delícies del amor i dir a les seves companyes de cabaret que es felixa.

Manca no més dir els noms dels protagonistes d'aquesta ègloga. Ella es la Faustina; la dançarina del *Japonès*, filla de Mallorca, terra de dones maques i de meuques fines. Ell es en Gallardo i mai com en aquest cas un cognom ha estat adequat a la persona que'l porta.

De resultes d'aquell desflorament que a les moces del *Japonès* els hi ha entrat una bojeria per la Naturallesa. Are en contes de caviar demanen butifarra; i en llòc de pendre cocaïna menjén enciam. Als dematins organitzen excursions campestres i van totes amb els *corridos* a esvalotar a la plaça mercat de Sant Vicens de Sarrià. Hi ha que veure'l bullit que s'arma al mercat del poble més clerical de Catalunya quan la *Teresita* regateja la llangonça i en Papitu compra pa i la Ramoneta s'empassa les olives amb pinyol i tot.

Després de aquesta broma, pugen per la drecera fins a Vallvidrera i baixen a la Font de la Manigua. Allà menjén i beuen honradament com si fossin socis d'una cooperativa. Després ballen sardanes i els argentins canten *vidalitas*. Quan tornen de Vallvidrera van tot agafats i canten l' *Alirón!* a chor. La Faustina no està per bromes groixudes, i acostant-se al seu iniciador li diu a cau d'orella: «M'estimaràs tota la vida, prendrà?».....

— Vols venir, rós?

— No, noia, no; no més faltaria que quedessis embrçada.

El geni alternatiu

Té, altra volta Guimerà... Però anem a comptes. Es que existeix de debò en Guimerà...? No facin cares estranyes! Nosaltres volem dir si existeix el Guimerà apoteòsic. Perquè de Guimerans n'hi han dos.

Un:

Un senyor alt, una mica ajupit d'esquena; que té una vellesa sense cap pecat; que mai ha dit una paraula lletja, que pren cafè cada dia al *Continental*—*vamos*, cafè, es un dir—que escolta lo que diu un barretaire, i un altre que no es barretaire però que ho deuria ésser; que viu en un carrer una mica trist; una mica rònec, una mica Viure...

I, l'altre:

El geni. Un geni que'l treiem de tant en tant per a què nó s'ens malmeti. Un geni de Teatre de Naturallesa. Un geni de discurs patriòtic. Un geni d'exportació—*les seves obres van per tot arreu portant la nostra parla victoriosa! etc.; etc.*—El geni de que are se torna a parlar perquè li fan una obra, mercès a que els hi va bé el negoci del set i mig als empresaris de *Novelats*..

I pensèm nosaltres. Es que hi ha dret a molestar a un home bò per la senzilla rahó de que és bò? Hi ha dret a dir-li, a don Angel: «Vaja, no prengui cafè, aném a *Novelats*, allà veurà el senyor Borràs vell, i al senyor Borràs jove com li fan la rialleta; vingui, vingui, li donarèm la rialleta del carmetlo...

I després de fet el negoci—un dissapte i un diumenge—en Guimerà altra volta cap a casa i cap al *Continental*...

En que quedèm; senyors? Quan serà'l dia que tindrèm un ídol perpètuu, que no vagi per tongagades, que no sigui una mena de «setmana taurina» com les de Valencia?

— Are treuràn an en Pitarra de dalt del monument per a posar-hi el cuiner del «Cosmos»; és el mellor «cok» de Barcelona.

COSMOS - BAR

RESTAURANT - XACOLATERIA

SALONS PARTICULARS

Plaça del Teatre,

Telèfon, 7294

OBERT TOTA LA NIT

“Se méfier des imitations”!

La mamà C.; mare adorable de una filla més adorable encara, es una dona per a qui els segrets del amor restaven ignorats casi bé del tot. Ella; bona esposa un temps, tenia la castetat de les dòneshes pura i netament *castices*. Els daltabaixos de la vida la obligaren a treure profit dels talents coreogràfics de la seva filla i començà a recullir èxits personals i impersonals en tots els llocs on el tango i el fox-trot s'hi han convertit en dogma. La seva carnalitat ardenta cercava arreu la fontana fresquíssima que calmes aquelles ardencies, que ja prenen caràcter casi definitiu d'estat patològic.

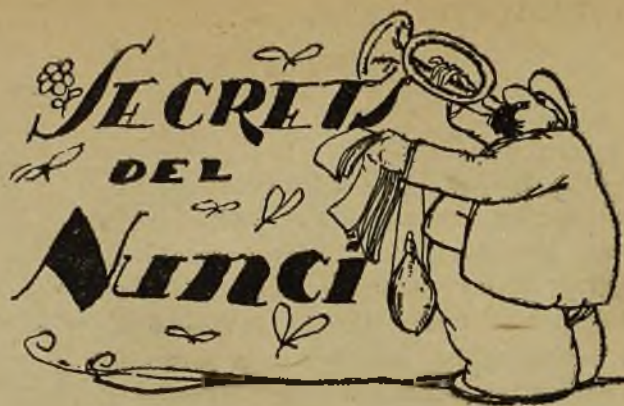
La desgracia feu que per dissort conegué i s'entregué a equivoques i irritants delícies proporcionades per una mena de «gall gallinot», que executant aquest *role* s'hi guanyés les subsistències... però, aïllat qu'aquelles delícies eren efímeres i deixaven resseca la cova dels desitjos; era com en aquells somnis en que un cau, cau, i no acaba mai de caure fins que's desperta fatigat, adelerat, pantejant com un corredor de la *Cross Country*.

No era pas allò lo que ella volia; el seu casticisme pur no podia admetre aquell aperitiu com una cosa de valor real, intrínsec; allò era completament extrínsec i ademés, agotava les seves energies de una manera alarmant...

La filla; també's trobava amb el mateixos resultats i rivals en amors com eren; feren al·liança i acordaren demanar a la Ciència lo que la Natura sempre imperfecta no havia sapigut concedir a n'aquell «gall gallinot», doctor en ciències sobre-sota naturals però impotent en altres rams de les ciències també naturals.

La Ciència, sempre bondadosa; tingué per a elles un moment de debilitat i aquesta mateixa debilitat quedà convertida en un instrument completament científic que podia calmar aquelles irritacions inpertinentes. Les dòneshes son debils i no tenen memoria; un dia, en un cotxe de punt, dintre de una luxosa capsa de cartró, el cotxer hi trobà aquell benefici de la Ciència i davant d'aquella cosa tan ben imitada; devingué adorador fervent de tota mena de imitacions!...

Ah; senyora... *Se méfier des imitations*.

Se la sapiguer:

Que l'*Anita* i en Mateu ja tornen a ésser amics aprofitant-se de que'l bon Cecilio és a arreglar els autos de l'exèrcit italià; van fer la reconciliació a l'*Excelsior*, actuant de padri el simpàtic *Colorets*, regant la amb molta *chartreuse*. D'aquesta feta, la mecànica està que bufa. En Mateu podrà ser mal evangelista però es un bon caçador dels boscos de Venus, «St. Mateu, qui ho troba és seu».

Que com que l'adagi ja ho diu: *No hay mal que por bien no venga*, Barcelona; a causa de la guerra europea; s'està convertint en centre internacional de tota mena de manifestacions artístiques. Les capitals dels pobles beligerants estan are massa enfeinades escoltant de quin cantó venen les canonades i no poden dedicar-se a sentir les «palpitacions... del temps», que diria l'il·lustre fundador de la filosofia doisiana a Catalunya.—De manera que actualment a Barcelona es publiquen dues o tres revistes d'art nou; que per a ells les voldrien els bèlics habitants de París, de Berlín o de Londres.—Una n'hi ha sobretot, titulada: «606»; que és una maravella; està redactada en francès i desde que ha comensat a publicar-se, ha fet la competencia als nostres cubistes i futuristes barcelonins, deixant-los sense ganes de continuar llurs treballs tan interessants. En Gargallo, col·laborador d'una revista futurista barcelonina, cultiva, segons un crític de dita revista; «la psicologia» al ferro-llauna; però aquets futuristes francesos que are's troben entre nosaltres, trobant que'l ferro és poc ductil i massa groller, usen pels llurs treballs la llauna sola.

JA HA OBERT LA GRAN SASTRERIA

* * * F. MORELL T. DURANGO * * *

RAMBLA DE CATALUNYA, 40

VESTIM BÉ, BÒ I BARATO

Trojes llets desde 35 a 40 pesseles—Fets a mida desde 60 a 100—Ermilles fantasia desde 8—Pantalons desde 15—Trojes sport 60
Uniformes de totes classes a preus especials—Impermeables—Gran assortit de camiseria i corbateria—Panys del país i estrangers

Entre amigues... massa íntimes.
 —Quina llàstima que no siguis com les Escoles d'en Max Bembo.
 —Com són?
 —Bé—sexuals, dona.

Dibuix de Ramon Jau

El lloro de la viuda

Primer—d'això ja fa molts anys—va ser viuda de nom. Ara ho era de nom i de fet.

Aquella dona qu'es deia Antonieta i era de Berga, havia sigut una gran dona. Una gran dona, que com les revolucions, no més surten de cinquanta a cinquanta anys. Avui ja no sabia quants ne tenia d'anys: es perdía al contar-los. Si's pogués viure de recorts, ella, l'Antonieta, hauria viscut més qu'un lloro. Havia sigut amiga d'en Castelar i d'en Prim: d'en Prim perquè era català i an ella li tirava la terra, d'en Castelar perquè era un altre lloro i ella tenia debilitat per a aquestes bestioles.

Aquella dona, encara que a primera vista no ho semblés—un segon pis al carrer d'Aragó, escudella i manilla amb les veïnes cada dia, cine els diumenges, al balcó testos amb geranis i clavells, tres bates i quatre mantellines,—era un *tomo* de la historida 'Espanya del segle XIX. Ara ja estava rancia i revellida com una mala cosa. Feia tan fastic que semblava una dona honrada de tota la vida i viuda d'un cobrador de la *Catalana del gas*.

D'aquella epoca de *juergues* i disbarats li quedava un *guardapelo* extrany, com tots els *guardapelos*, i un lloro.

Aquest lloro no era un lloro qualsevol. Tenia historia i circumstancies. Lo que no tenia era conducta, o, si la tenia, era una mala conducta que escandalitzava als veïns.

També tenia molts anys. També s'havia fet amb en Castelar. Si hagués sapigut d'aritmètica, pobre lloro! hauria portat el llibre d'entrades i sortides. Perquè an ell l'Antonieta, sense cap respecte, n'hi havia fet de verdes i de madures. Havia contemplat cada escena, la pobre bestiola, que hauria fet tornar vermell (!) a un lerrouxista, cada joc nou que treia foc n' havia vist de tots colors i ja no li quedava res per a veure. A la seva mestressa, a l'Antonieta, se la sabia de memoria. Perquè ella,—aquestes dones públiques que s'han fet amb gent pública, tenen manies—el tenia a la saleta i, aixís, cada vegada que hi havien maniobres; qu'era cada dia perquè aquella casa ja semblava la Posada de la Vega, al pobre lloro no li quedava més remei que aguantar el xafec. I quan el treien un ratet al balcó perquè's distregués, el lloro començava a gronxar-se com un esperitat, i a cridar:

—Ai, ai! *Dámelos, dámelos!*.. *Aaa! ¡Nene mío!*

I ja la teníem armada. Tot el veïnat s'armava en peu de guerra. Aquell lloro era de lo més lloro qu'es coneixia en el ram. Estava bé qu'un lloro, i fins una persona, digués bestieses, però es que allò ja no eren bestieses. I l'Antonieta, com totes les Antonietes reia amb aquella alegria de tota dona que té *possibles*, influència, i's pot riure del veïnat.

I, mentres, el lloro anava seguint. Aquell lloro sempre anava seguint. Aixís com espantava la seva poca vergonya,—en té més qualsevol regidor de Barcelona,—espantava el seu estoicisme, la seva paciencia, el seu cutis. I es que ningú sabia veure el segret de la vida del animalet. Tot-hom reia amb les seves bestieses. I ell, com tots els incompresos, se quedava tant fresc. Ningú sabia el drama del cor del pobre lloro. Qu'era un lloro de lo més *americano* que's veia; verd, un verd que no perdía ni deixava, un verd de taula de set i mig; amb un collaret groc però d'un groc una mica sospitos. I era un lloro, pobret! més sentimental qu'un poeta de Guatemala. S'havia enamorat com un ximple de l'Antonieta. Era un amor impossible i romantic que hauria valgut a qualsevol adroguer aficionat a la poesia una flor natural. La tragedia del moro de Venècia al costat de la del lloro era un sàinet d'en Vilanova! Com sofria! I com se venjava al sortir al balcó cridant i escandalitzant a la gent, als veïns, a tot-hom.

I per aquell pis del carrer d'Aragó anaven passant les *debilitats* de l'Antonieta, que cada dia tenia una nova *debilitat*. Per allà hi passava gent de tota mena: llargs, petits, grassos, prims, rossos, rossos anats a *menos*, morenos, de tots colors, i de totes mides i per a tots els gustos. I el lloro's corsecava de rabia i's quedava pelat com una mona, però anava seguint.

I l'Antonieta posava carns d'una manera escandalosa i posava mal genit d'una manera més escandalosa encara. I es qu'els anys passaven i els amics de la casa ja no eren tan amics, ja tenien ganes de renyir...

Fins que un dia l'Antonieta—tenia quaranta set anys—se va trovar sola; abandonada. I va pensar qu'una dona sola no va enlloc. Que necessitava un costat. Però que no el trobava. I va girar els ulls al pobre lloro, que s'havia passat la vida enamorat d'ella...

I ara l'Antonieta dorm amb el lloro cada nit.

WILLY

Manelet.—No, Rosita, nó, tú estimes un altre home!

Rosita.—T'equivoques, Manelet, mentres tinguis tant gust amb les corbates seré teva únicament.

Manelet.—(Apart).—Gracies Camiseria Bellfort Gracies!

Camiseria Bellfort

Call, 3 i 5

SUCURSAL, ARCS, 2

Bon gust, genres inmillorables i bons

...que l'on a aperçu certaines dames jeunes-mariées parmi les masques de l'*Eden-Concert*, qui so-disant y étaient allées pour observer... mais tant elles se sont plu dans leur observation et de si bonnes leçons elles ont pris, que finalement elles n'ont pas négligé de suivre l'exemple qui s'offrait à leurs yeux... et au delà...!!

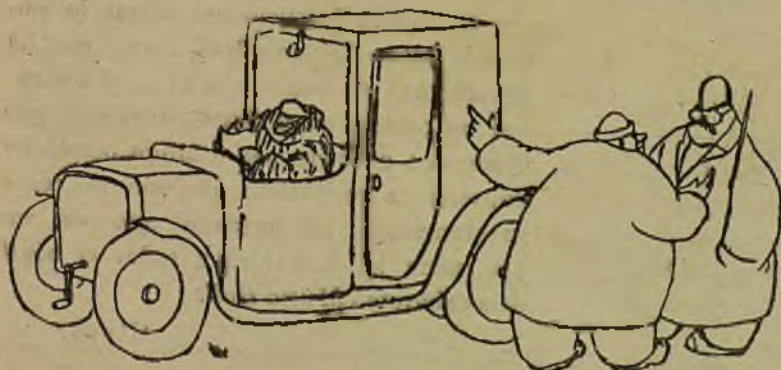
... mais qu'est ce qu'on ne dit pas? la fable est un champ sans limite et on dit...

...que le fameux sculpteur «C. s. n. v. s. le costaud» n'a pas du tout dépéri; la pleine vigueur de ses biceps se tient toujours en rapport avec l'apparence.

...C'est à titre d'avis pour ces dames!

...que «Su-Su» le peintre exquis, créateur de délicieuses toiles Montmartroises et créateur aussi de l'école «Méditerranéenne» à force d'ennui et de promenades solitaires dans le petit patelin où il habite, a changé d'idée; l'embêtement l'a poussé à abandonner la palette et à décrocher les habits de moine. De là, nous le voyons s'acheminant vers quelque «cagibi à caffards». (Pas de blagues cher Su-Su).

...Que S. z. nn. R. ch. t a désisté de monter son Académie de Billard parce que son ami que l'on croit jaloux, craint la probable fréquentation de quelques amateurs venant admirer les *points* de sa femme...!!

— Desenganyis, l'automòbil no és més que una màquina d'anar amb cotxe.

...de Marcelle qui s'était échappée des griffes de son *bon astre* en sautant un soir par la fenêtre, qu'elle est revenue à lui. C'est du recollage en plein mais maintenant, pour éviter que l'oiseau s'envole de nouveau; lui, tout en ne l'empêchant pas d'aller et faire à sa guise, la fait accompagner par deux «garde-chiourme».

...que la mère et la fille C. rts. n. qui sont à Madrid n'ont pas encore trouvé de coq digne de son rang qui sache bien faire exploitation de leur bourse; tel qu'elles avaient ici à Barcelone. Pour le moment elles n'ont trouvé qu'un chapon... qui les prépare et en suite... les laisse en carafe...

...que l'autre soir, dans un bal masqué s'est déroulé un drame passionnel... sans conséquences; lorsque le mari infidèle s'amusait, était en pleine joie, se livrait aux charmes de sa folle compagne la jolie même B. D., la fatalité vint briser son enchantement; sous un mystérieux masque il reconnut soudain les traits de son irascible moitié, venue; croit-on... pour le surprendre...!

Quelle tuille!!

La discrétion nous permet seulement de dire les initiales des époux en question: E. P. et C. M....

PAS POSSIBLE!!

TWO-STEP

Darrera creació del Professor WORSLEY
Editat per la «Unió Musical Espanyola», abans DOTESIO
PORTAL DEL ÀNGEL, 113 - BARCELONA

NITS de "MARGOT"

No volia anar a cap ball de màscares però amb les amiguetes meves me vareig decidir a seguir-ne alguns, entre ells el de «Novetats», que per cert no és ni ha sigut com els que feia el difunt Aurigemma (E. P. D.). A pesar dels colors amb que han titulat els diversos balls qu'han donat, han resultat palits o millor, llivitsl..

Tots els balls tenen el llur caràcter més o menys marcat, com els del *Barcelonès*, en els quals fins s'hi sent la olor de marisc, de quitrà i d'olis lubricants.. Els de «Novetats» també han tingut un caràcter marcat... han estat cursis, rematadament cursis.

Varem anar al «Espanyol», feude del Sr. Vidal; camiser famós pe'l tall de les seves camises i per altres talls que *fuera prolijo enumerar!*

Allí la *grimegia* sana i joiosa, la *grimegia* de la bonal.. Qui eren?.. Tots i totes les del ram dels plaers sicalíptics i alguna dama de compromís que ben tapada *echaba su cuarto a espadas* bevent xampany i ballant aquells tangos marcats i remarcats, que feien botre sense volguer als concorrents ignars en qüestió de dances i contradances.

Una d'aquestes tardes he estat al «Venus Sports» (a) *La Paloma* ont me varen invitar a menjar un troç d'aquell flam famós i a unes copes de mistela amb xampany, composició exquisida molt millor qu'aquells

cock-tails que feia Mr. Urban en aquelles fiambres que tenien regust de *bouillon ranci*.

Aquí hi saludarem al Noi Cabra; famós ballador

Juanita Guitart, de l'Alcázar Español

d'americanes castices, al Pell-Roja, baladrer com sempre i a n'En «Lliga Mosques» que, seriós com és; no més feia que riurer per a ensenyar la nova dentadura. Hi trovarem a faltar al no menys famós *Patillao* amb alguna de les seves propies; ja'ns varen dir que feia dies que era a cà la «Serafina» de Pedralbes...

Una nit, a la *Bohemia*, En Cancio ens feu l'obsequi altra volta de una llotja per a mí i companyia. En Cancio es un home i MARGOT li envia un petó.

La nostra intenció era donar la impressió justa de cada ball, però, ens ha agafat tant de sobte, que ni jo ni les meves amiguetes hem pogut fer altra cosa que observar i guardar per a millor ocasió les impressions recollides; que son moltes i substancioses. La setmana que vé; en Quaresma ja; tornarem a rodar el bógit dels cabarets i *Music-Halls*.

GYRANO

Dibuix d'En Mililla

El Doctor:

- Em sembla que s'ens en anirà depressa...
- Es estrany, perquè era un *calma* de primera.

— Laura! Demani lo que vulgui, el cor, l'ànima, la sang, la vida, billets, joies, *foie-gras*, un barco, una ciutat; què vol, digui, a cambi del seu amor?

— Una sola cosa, don Joan, portim a la *Casa Cortés* i deixim triar: és el somni daurat de totes nosaltres.

CASA CORTÉS

Comte de l'Assalt, 13-BARCELONA

Perfumeria, guants, pells, regals chic, etc.

La bella Nacra

Ens consta que va ésser batejada a Sta. Maria i que el padrí li va posar Enriqueta. Lo que no savèm ni volèm sapiguer és la seva infantesa perquè al revés de lo que pensa l'Emmanuel Alfonso no'ns interessan les menors.

La trovèm per primera volta a l'Alcázar, feta dòna i amb aquell moreno calent que és l'afrodisíac més perfecte que coneixèm. Allà, el día que hi varem intimar, la trovarem desesperada i renegant com renegarien la Xerrapeta i la Requena si's disputessin i fecin concurs de mal parlar. La cosa s'ho valia; el seu amor d'allavors, un *baranda* molt conegut, li havia pignorat un abrig de vellut nou de trina. La pèrdua del abrig, ocasionà la coneixença amb el que després fou d'ella feudatari, aquell minyó *sportman* que és el primer espasa i primer floret de Catalunya i *environs* i que, malgrat els jocs amb aquestes armes de tall i punxa, l'heràldica d'aquest segle no ha sapigut concedir-li ni un veritable títol de *Conde*.

Després de la coneixença feren amb ell el viatge nupcial recorreguent l'Europa, l'Àsia, l'Àfrica i Andorra. A Benarés, una bajadera li ensenyà les dances llurs i a Biskra, prop de les ardentes sorres del Sahara, una *touareg* la ensinistrà en els secrets del difícil art del *facies ut facies*.

Al tornar, ja era una altre. Ja tenia el *brevet* de dama galant amb tots els ets i uts necessaris per a ésser la perdició de l'humanitat adelerada pe'ls plaers de Venus i de Narcissus. Perquè va renyir amb el cavaller *sportman* no ho conten les cròniques, però nosaltres i tothom té'l camp de la fantasia ben lliure per a figurar-s-ho.

Després del rompiment va demostrar-se el seu caràcter i començà la seva vida artística propiament dita.

Conten que un día, al *Cine Doré* (a) *Catedral de la Bestiesa*, perquè un pobre tramoista no anava prou depressa a montar el seu decorat, va enjegar-li un reneg tan recargolat que'l pobre home caigué espantat. Ella'l sostingué i durant 48 hores fou un *únic* amor.

Després, (Roda'l mon i torna al Born); tornà al *Alcázar*, casa pairal de l'alegria en temps dels nostres avis, ex-feude de'n Fernando; l'ex-sabater del carrer

de la Canuda i del senyor Ramonet; l'home més llepigós de les encontrades barcelonines.

An aquesta casa de *Misericordia* fou on coincidí amb l'*Apachinette*, aquella francesa escardalenca i estúpida que's guanyava la vida explotant els desitjos de les que volien conèixer totes les seves especialitats. Ella va apoderar-se de la Nacra fins que aquesta, un día, dintre del quarto de habillar-se (no'n diem *camerino* expresament) va donar-li tal pal·liça amb un paquet de cordes, que la pobre *Apachinette*, estomacada i estovada deixà que's camviessin els papers; es a dir, les posicions estratègiques, car la Nacra qu'anava sempre a sota; en virtut de la seva contundència romangué a sobre. Mostra d'un diàleg post-batalla: — Tú (la Nacra) llimpiem les sabates i arreglem aquesta serrapollera! — (L'*Apachinette*) — *Tu me prends per la teva bonne par hazard?* — (La Nacra) — Mira qu'agafo les cordes!... — Complascència extrema de l'*Apachinette*!

A la Nacra li faltava conèixer la Amèrica i agafant a la *Apachinette* i empaquetant-la com un fato se la endugué a Buenos-Aires ont un día devingueren célebres entre els *atorrantes* i els *chés platudos*.

Are la Nacra ens conta qu'està queixosa dels periodistes d'allà perquè anaven dient que'ls donava tè amb pa sec.

Are la tornèm a disfrutar a Barcelona i la tenim al *Folies* ont cada nit fa demostracions dels seus coneixements sobre la dança i sobre les 72 mil maneres de bellugar lo que en física és coneix per centre de gravetat — i de gravetat extraordinària, afegim nosaltres.

Are és diu si la *Maja de Rumbo* és el seu entreteniment femení; de masculins n'hi coneixem alguns, lo que vol dir que la Nacra no és pas una dòna d'exclusivismes, sinó que ben al contrari, és de un eclecticisme pur en tots els ordres de la vida mundana.

Are havèm de dir lo que ens havíem reservat per a darrera hora. La Nacra, té uns ulls que son una invitació constant a tota mena de idees pecaminoses, dolçament pecaminoses. Té una pell d'un moreno ardent, que la seva sola contemplació excita les cèl·lules cerebrals i comunica una inaguantable irritabilitat a l'*imperatium* categòric. La seva figura d'*embonpoint* adorable té nerviositats felines i la seva boca té exquisitats de fruita sahonada...

De les dònes que actualment trepitjen aquells llòcs que Mossen Pollastre nomena «Escola de bones costums», La Nacra potser és la única que té pasta de *completista* veritat dintre del seu gènere i sobre aquesta nostra opinió reclamem la valiosa, valiosíssima de l'il·lustre Camps i Margarit, qui en record de una amiga que tingué a Memphis bateja artísticament a la Enriqueta amb el nom de la «Nacra».

GUSTAVO EL CALAVERA

Els del ram de la pilota grossa diumenge varen fer feina. Molts d'ells tenien una indigestió de pape-
rets i alguns acabaven de deixar la tebior del llit de
la Fonda del *Recreo*, coneguda vulgarment per a can
Masquefa. Com que era carnestoltes va continuar el
campionat. Voleu un carnestoltes més gran que'l
campionat d'enguany?

Al camp dels d'en Montesinos varen fer *juerga*
amb els del R. G. D. E. d'en Tallada. Els nois de
Sans son unes fieres i en Mallorquí rebé del pit i en
Pacán d'una mica més avall. A la enfermeria no s'hi
entenien de feina. Varen tenir que subjectar a n'en
Pacán que amb la panxa inflada volia tornar al camp.
En López feu un goal, d'un art sobirà, després de
fer el mandre una pila d'estona. En López és en el
foot-ball lo que'l *Divino Gallo* en la tauromaquia. En
Millán s'apunta'l goal de l'empat pera 'ls de l'*Inter*
anaven disfregats d'enciàm tendra.

I are un paragraf apart per a en Mallorquí. En
Mallorquí's mereix un monument i una dent d'or
que li té de regalar l'Hardos. Allò es jugar i lo demés
son quientos. En Mallorquí es el mellor mig centre
de Catalunya. Manoi, i quin modo de badar el «Bar-

celona» que no s'en van adonar! Al costat d'en
Sancho en Mallorquí es un Don Quixot.

En Forns va arbitrar lluint una camisa color
malva viuda que trencava'ls cors. En Furest diu que'l
vol pendre de maniquí anglès.

..

A càl Espanya la broma carnavalesca fou ja in-
venarrable. Els del *Uni* deien als de l'«Espanya»:—
Passa per casa;—els de l'«Espanya» els hi responien:—
Vina tú, que'n tens la obligació,—però cal, tot
plegat, falta de ganes de jugar. El públic va demanar
el ral i en Galopa, el gran Galopa, va tenir un gest
d'home. Feu un crit salvatge i reclutà les seves hosts.
Els súbdits d'en Galopa portaven mitges de seda;
¡porque se pueden!... Varen perdre i enjegaren «L'
Himne de la mala patas». Després en Galopa per a
festejar l'aconteixement va ballar la «Rumba», la
«Dança del ventre», i la «Piscina dels orientals» que és
un ball nou que no més se balla amb el melic.

..

Al «Barcelona» varen fer festa casolana per a esbarjo
dels salta taulells que no entenen de *foot-ball* i troben
bò a n'en Sancho.

L'Ozores i aquell anglès que's diu Nell han mar-
xat a fer fortuna. A la porta del «Barcelona» hi ha
penjat un lletrero que diu:

IDEAL

COTXET-AUTOMÓVIL

Gran triomf a la carrera 2.ª volta a Catalunya

2 COPES PLATA. PREMIS EXCEPCIONALS.
AQUEST COTXET ES L'ADOPTAT DEFINITI-
VAMENT PELS SPORTMENS

TALLERS HERETES S. A. BARCELONA, SALÓ DE
EXPOSICIÓ I VENDA: PASSEIG DE GRACIA 90

«SE NECESITAN JUGADORES»

«Se emplea a los padres que organizan partidos benéficos. ¡Abajo el profesionalismo!»

Se admiten negros blanqueados ¡Viva la buena fe!

Para informes en la Lliga.»

El campionat d'Hockers espeterrant. Varen empetar pompeians i polonesos. En Nogareda arbitrava. Portava smocking vermell i deia: «Si es servit». Havia prè una loció de Visita i estava que tirava verí.

Els de la vela varen plegar per mor del vent i els de la natació varen fer carnestoltes aquàtic. N'hi havia un disfregat de submarí. MIG-ALA

POLICLINICA

Tallers, 55 i 57, pral.

UROLOGIA - AVARIOSIS i PELL

TIPOGRAFIA

PERE CASO

UNIVERSITAT, 137

Trevalls Comercials i de Luxe

LA RESERVA

Informes i vigilància, recerca particular

DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Juridic

Cobro de crèdits sense gastes per l'acree-

der-Agents y correspondents en tot el mon

Director: E. GALIANA

(Detective)

57 FERNANDO, 87

Tirant - Benefactor

PATENTAT

Per al desentrotll del pit de les senyores, homes i nens

Els ven a la casa Sres. "Eduard Schilling, S. en C." (Barcelona, Madrid, Valencia) i el fabricant d'elàstics i lliga-cames "Smart"

AMADOR ABSINA

Riera Sant Joan, 8.-Barcelona
qui enviarà follet gratis a qui el demani

MARGOT

SETMANARI HUMORISTIC

16 PÁGINES

Els millors humoristes desfilen per les planes de **MARGOT**
MARGOT s'ha fet un públic de gent de bon gust

Trapaceries del món galant. Revista de
Concerts, Teatres i Sports

SURT ELS DISSABTES

10 CENTIMS, 10

buix den Pal

El Marit. — Que fa aquest home aquí?
La Muller (que no sab que dir). — Ha vingut a posar una canyeria.